

Fonden vil kun have ringe mulighed for at kontrollere omfanget af en arrangørs salg af rejsearrangementer i udlandet.

Det er fundet rigtigst, at rejsearrangementer til Danmark, der sælges i udlandet, skal dækkes af de udenlandske garantiordninger. For at modvirke omgåelse gælder dette, selv om rejsearrangøren formelt er etableret her i landet. Begrundelsen herfor er, at det ellers ville være muligt for en sådan udenlandsk rejsearrangør at overføre risiko til den danske fond.

Rejsearrangementer som udgår fra Danmark, og som indeholder et væsentligt transportelement dækkes dog af fonden, når de er solgt af en registreringspligtig arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør. Dette sker af hensyn til forbrugerne i grænserregionerne i nabolandene, hvis deltagelse i rejser, der udgår her fra landet, og som er solgt af dansk etablerede arrangører og formidlere ikke bør besværliggøres.

Bestemmelsen i *stk. 1* har til følge, at dansk etablerede virksomheder, der markedsfører sig på udenlandske markeder enten selv må stille garanti eller må tilslutte sig en af de ordninger, der gælder de pågældende steder og således konkurrere på samme vilkår, som gælder for de udenlandske arrangører.

Der er i *stk. 2*, opregnet en række kriterier for hvornår en rejse betragtes som markedsført og solgt i udlandet. Det gælder således, hvis der i udlandet er fremsat særligt tilbud over for kunden eller er foretaget reklamering forud for indgåelsen af aftalen om arrangementet, og kunden i udlandet har foretaget de handlinger, der fra kundens side er nødvendige for aftalens indgåelse. Fonden dækker heller ikke, såfremt arrangøren eller en formidler for denne har modtaget kundens bestilling i udlandet.

Formuleringen af bestemmelsen i *stk. 2* er inspireret af lovvalgskonventionen, Konvention 1980-06-19 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser (80/934/EØF), artikel 5, 2. pkt., om visse forbrugeraftaler.

Endelig skal nævnes, at begrebet »i udlandet« ikke dækker rejsearrangementer, der er markedsført, udbudt og solgt af danske (syddanske) arrangører direkte eller gennem en formidler i Grønland eller på Færøerne. Rejsearrangører hjemmehørende i Grønland eller på Færøerne vil blive omfattet af loven, hvis loven sættes i kraft i Grønland og på Færøerne, jf. § 27, stk. 2.

Til § 22

Pakkerejsedirektivets artikel 7 foreskriver, at »Den rejsearrangør og/eller formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at han stiller tilstrækkelig

garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af forbrugeren.«

Det er derfor i *stk. 1* bestemt, at enhver her i landet etableret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der indenfor EØS-området udbyder pakkerejser, som ikke er dækket af fonden i henhold til § 21 samt enhver, der fra udlandet markedsfører rejsearrangementer her i landet, skal stille tilstrækkelig garanti.

Bestemmelsen i *stk. 2* omfatter tilfælde, hvor der fra udlandet markedsføres pakkerejser her i landet, uden at dette sker gennem en registreringspligtig formidler. Bestemmelsen omfatter alene pakkerejser, der er omfattet af direktivet.

Efter *stk. 3* kan fonden kræve dokumentation om garanti, i det omfang den bliver bekendt med, at i udlandet etablerede arrangører og formidlere markedsfører rejsearrangementer her i landet. Krav om dokumentation vil ligeledes kunne fremsættes af de udenlandske myndigheder, der fører kontrol med overholdelse af reglerne om pakkerejser i de øvrige medlemslande.

Til § 23

Efter bestemmelsen i *stk. 1* kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler til gennemførelse af loven. Det er bl.a. tanken at fastsætte forskrifter om, at fonden kan kræve revisorbekræftelse i forbindelse med frigivelse af garanti i tilfælde af omsætningsnedgang.

I *stk. 2* er fastsat, at ministeren efter indstilling fra fonden desuden kan forhøje kravet om garanti eller bidragets størrelse, hvis udviklingen i fondens formue tilsiger det.

Ved at der skal foreligge en indstilling fra fonden er initiativforpligtelsen lagt hos fondens bestyrelse, som dermed har ansvaret for, at fonden er økonomisk sund og dækker den realistiske risiko.

Erhvervsministeren forventes kun at anvende denne bemyndigelse, såfremt fondens formue udvikler sig således, at der opstår risiko for, at den ikke uden at optage lån vil kunne modstå en konkurs svarende til det hidtil største enkelttab.

Den hidtidige bestemmelse i lovens § 7, stk. 1, 2. pkt. om forhøjelse af bidraget har forudsat, at fondens midler har været utilstrækkelige til at dække fondens forpligtelser over for rejsekunder, og erhvervsministeren med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg har måttet stille garanti for lån optaget af fonden.

Med den foreslåede bestemmelse vil en uheldig udvikling i fondens formue kunne imødegås på forhånd.